

Az ötödik jogalap tekintetében, amelyet másodlagosan arra az esetre nyújtottak be, ha a Bíróság úgy ítélné meg, hogy az EUMSZ 215. cikkben alapuló korlátozó intézkedések elfogadására vonatkozó politika keretében jogilag lehetséges az EUMSZ 291. cikk (2) bekezdésének az alkalmazása az egyedi korlátozó intézkedések elfogadásának a megalapozásához, a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék ítéletének 87. pontjában tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy értékelte, hogy az uniós jogi aktusokra vonatkozó indokolási kötelezettség nem kötelezi a Tanácsot annak kifejezett megjelölésére, hogy ami a 267/2012 rendelet 46. cikke (2) bekezdésének a jogalapját illeti, a 267/2012/EU rendelet az EUMSZ 291. cikk (2) bekezdésén alapult.

A hatodik jogalap keretében a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot ítéletének 115. pontjában, amikor azt állapította meg, hogy a 267/2012/EU rendelet 23. cikke (2) bekezdésének d) pontjában meghatározott kritérium (a továbbiakban: vitatott kritérium) megfelel a jogállamiság elveinek, általánosabban pedig az európai uniós jognak, mivel az „nem önkényes és nem diszkrecionális”, valamint amikor ítéletének 123. pontjában azt állapította meg, hogy „a vitatott kritérium objektív kritériumok bevezetésével korlátozza a Tanács mérlegelési jogkörét, valamint biztosítja az uniós jog által megkövetelt előreláthatósági szintet”. A Törvényszék a fellebbező védelemhez való jogát is megsértette. A fellebbező először hangsúlyozza, hogy a Törvényszék a vitatott kritérium átírásának árán állapította meg annak megfelelőségét az uniós joggal, miközben a rendeletben szereplő kritériumnak a jogszerűségét kell értékelnie. A fellebbező ezt követően megjegyzi, hogy az a tény, hogy a Törvényszék átírta a vitatott kritériumot a jogszerűségének megállapítása érdekében, sérti a védelemhez való jogát, mivel megfosztja attól a jogtól, hogy a védelmének megszervezése érdekében az említett átírt szövegre hivatkozzon, ugyanis a fellebbező nem ismerte ezen átírásnak az általa ellenzett értelmét az átírás kifejtésekor. Végül a fellebbező megállapítja a Törvényszék érvelése összhangjának a hiányát, amely sérti az indokolási kötelezettségét.

⁽¹⁾ Az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló 267/2012/EU rendelet végrehajtásáról szóló, 2012. október 15-i 945/2012/EU tanácsi végrehajtási rendelet (HL L 282., 16. o.)

⁽²⁾ Az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 961/2010/EU rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2012. március 23-i 267/2012/EU tanácsi rendelet (HL L 88., 1. o.; helyesbítés: HL L 93., 85. o.)

**A Højesteret (Dánia) által 2014. szeptember 24-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem –
Az Ajos A/S nevében eljáró DI kontra Karsten Eigil Rasmussen hagyatéka**

(C-441/14. sz. ügy)

(2014/C 421/34)

Az eljárás nyelve: dán

A kérdést előterjesztő bíróság

Højesteret

Az alapeljárás felei

Felperes: Az Ajos A/S nevében eljáró DI (Dansk Industri)

Alperes: Karsten Eigil Rasmussen hagyatéka

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) Az uniós jog életkoron alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalmára vonatkozó általános elve magában foglalja-e az olyan rendszer tilalmát, mint a dán rendszer, amelynek értelmében a munkavállalók nem jogosultak végkielégítésre akkor, ha jogosultak olyan nyugdíjbiztosítási rendszer keretében a munkáltatójuk által fizetett öregségi nyugdíjra, amelybe 50. életévük betöltését megelőzően léptek be, tekintet nélkül arra, hogy a munkaerő-piacon maradási vagy a nyugdíjba vonulást választják-e?

- 2) Összeegyeztethető-e az uniós joggal, ha valamely dán bíróság egy munkavállaló és a magánjog hatálya alá tartozó munkáltatója között olyan végkielégítés tárgyában folyamatban lévő ügyben, amelyet az 1) kérdésben foglaltak értelmében a munkáltató a nemzeti jog szerint nem köteles megfizetni, de amelynek ezen eredménye nem összeegyeztethető az uniós jog életkoron alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalmára vonatkozó általános elvével, ezt az elvet és annak közvetlen alkalmazhatóságát a jogbiztonság elvére és a bizalomvédelem kapcsolódó elvére tekintettel mérlegeli, és ezen mérlegelést követően arra a következtetésre jut, hogy a jogbiztonság elvének elsőbbséget kell élveznie az életkoron alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvével szemben, azzal az eredménnyel, hogy a nemzeti jog értelmében a munkáltató mentesül a végkielégítés megfizetése alól? A tekintetben is iránymutatásra van szükség, hogy az a tény, miszerint a dán jog uniós joggal való összeegyeztethetlenségének eredményeképpen a munkavállaló a körülmények függvényében kártérítést igényelhet az államtól, befolyásolja-e azt a kérdést, hogy figyelembe vehető-e az ilyen mérlegelés.

A Törvényszék (ötödik tanács) T-309/12. sz., Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg kontra Európai Bizottság ügyben 2014. július 16-án hozott ítélete ellen a Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg i. L. által 2014. szeptember 25-én benyújtott fellebbezés

(C-447/14. P. sz. ügy)

(2014/C 421/35)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Fellebbező: Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg i. L. (képviselő: A. Kerkmann ügyvéd)

A többi fél az eljárásban: Európai Bizottság, Saria Bio-Industries AG & Co. KG, SecAnim GmbH, Knochen- und Fett-Union GmbH (KFU)

A fellebbező kérelmei

A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

- helyezze hatályon kívül az Európai Unió Törvényszéke T-309/12. sz., Zweckverband Tierkörperbeseitigung kontra Bizottság ügyben hozott ítéletét,⁽¹⁾ és amennyiben úgy véli, hogy rendelkezik valamennyi szükséges információval ahhoz, hogy a jogvitában maga is végleges határozatot tudjon hozni, semmisítse meg a Németország által a Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg javára nyújtott SA.25051 (C 19/2010, korábbi NN 23/2010) állami támogatásról szóló, 2012. április 25-i C(2012) 2557 végleges bizottsági határozatot, és a Bizottságot kötelezze a fellebbezési eljárás és a Törvényszék előtti eljárás összes költségének viselésére;
- másodlagosan helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, és az ügyet utalja vissza a Törvényszék elé, a költségekről pedig jelenleg ne határozzon.

Jogalapok és fontosabb érvek

Fellebbezésének alátámasztása érdekében a fellebbező lényegében a következő jogalapokra hivatkozik:

A Törvényszék tévesen minősítette állami támogatásnak a járvány esetére előirányzott tartaléknak a fellebbező tagjai által fizetett hozzájárulásokból való finanszírozását, mivel abból indult ki, hogy a fellebbező a társulás illetékességi területén a tartalékkapacitás állatjárvány esetére való fenntartásával kapcsolatos tevékenysége során az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett vállalkozásnak tekintendő. Noha először helyesen indul ki abból, hogy a közhatalmi jogkörök gyakorlásával összefüggő tevékenységek nem bírnak olyan gazdasági jelleggel, amely igazolná az EUMSZ versenyszabályainak alkalmazását. A Törvényszék szintén helyesen fejt ki, hogy a fellebbező minden egyes tevékenységét külön-külön kell megvizsgálni arra tekintettel, hogy közhatalom gyakorlásáról lehet-e szó. A Törvényszék azonban tévesen jut arra az eredményre, hogy a tartalékkapacitás járvány esetére való fenntartása nem jár közhatalmi jogkörök gyakorlásával, hanem gazdasági tevékenységet jelent, amely a fellebbezőt összességében vállalkozásnak minősíti.